

Familiegeheimen

© Leopold Lindelauff, 2013 (*versie februari 2024*)

***Nicht dass du mich belogst, sondern dass
ich dir nicht mehr glaube, hat mich
erschüttert (Nietzsche)***

2010

Mei

Donderdag, 10 mei

'Reizigers naar Malta dienen zich te melden bij Gate 4' klonk een vriendelijke vrouwenstem door de hal. 'Kom, ik draag de tas wel' zegt Karel de Hertog tegen zijn echtgenote, Miriam. Ze zijn op weg naar Malta voor een vakantie van acht dagen. Even weg van de dagelijkse stress en beslommeringen. Hun zoon, Paul, 30 intussen, had er bij hen op aangedrongen enige tijd vakantie te nemen en hen ook naar de luchthaven gereden. Hij wist niets van de redenen waardoor hun spanningen veroorzaakt werden en dat wilden ze ook zo houden.

Zo'n drie uur later landde hun vliegtuig veilig op Luqa International Airport. Bij Avis haalden ze de door hen gereserveerde huurauto op, waarna ze een half uur later al op hun hotelkamer zijn. Gelukkig is het niet de eerste keer dat ze hier verblijven waardoor Karel gewend is aan het verkeer dat aan de andere kant rijdt.

Vrijdag, 11 mei

1

Na het ontbijt komt een jonge man, ongeveer zo oud als hun zoon, naar hun tafeltje toe gelopen. 'Goede morgen, mevrouw, mijnheer' zegt hij. 'Neemt u me niet kwalijk, maar ik hoorde gisteravond tijdens het diner dat u uit dezelfde streek afkomstig moet zijn, als ik zelf. Vindt u het goed als ik even bij u kom zitten?' Karel kijkt zijn vrouw aan, die kort knikt. 'Neemt u gerust plaats' zegt hij. Voor hij gaat zitten, steekt hij zijn hand uit en zegt: 'Kerens, aangenaam kennis met u te maken'. 'De Hertog' zegt Karel, terwijl hij de hand schudt. Zijn vrouw knikt enkel tijdens het handen schudden. Wanneer de jonge man zit, zegt hij: 'Weet u, ik ben hier nu al zo'n twee weken en hoor niets anders dan Duits, Engels, Italiaans, Nederlands en allerlei andere talen. Maar mijn eigen streektaal heb ik al die weken niet meer gesproken. En het is prettig dat nu te kunnen doen'. Karel knikt vriendelijk, terwijl hij zijn laatste restje koffie op drinkt. Zijn vrouw zegt niets en roert enkel met een lepeltje in haar theeglas. 'En heeft u al veel bezichtigd?' 'Oh ja hoor. Het is een prachtig eiland' antwoordt de jonge man. Waarna een gesprek tussen de beide mannen plaats vindt over de schoonheden en te bezichtigen plaatsen van het eiland. Een half uurtje later kucht zij en zegt: 'Zouden we eens gaan?' Karel knikt, kijkt op zijn horloge en zegt: 'Inderdaad, je hebt gelijk'. 'Oh, neemt u me niet kwalijk dat ik u heb opgehouden' zegt hun gast, die meteen op staat. 'Nog een fijne dag en misschien tot vanavond, aan het diner'. Waarna hij hen beiden weer een hand aan biedt, voor hij vertrekt. Nadat hij uit het zicht is, zegt Miriam: 'Vreselijk, ik hoop dat we niet te veel last van hem zullen hebben'.

2

Even nog kijkt hij achter zich en ziet hij hoe zij iets tegen haar man zegt. In werkelijkheid was hij geen twee weken op het eiland aanwezig. Maar was hij twee dagen eerder dan hen aangekomen. Zodra hij te weten was gekomen waar ze hun vakantie zouden doorbrengen, had hij een eenpersoons kamer in hetzelfde hotel geboekt. En een vlucht, die twee dagen eerder zou aankomen. Hierdoor was hij in staat geweest de omgeving te verkennen en met name de routine in het hotel te weten gekomen. Waardoor hij in staat was hen op afstand in de gaten te houden.

Maandag, 14 mei

De voorbije dagen hebben ze in alle rust en enkel met hun tweetjes genoten van de zee en het strand. Door niemand gestoord, ook niet door de jonge man. Af en toe hadden ze hem wel gezien in het hotel, maar hij had zich niet meer bij hen opgedrongen. Miriam hoopte maar dat dat zo bleef. Tijdens de warmste periode van de dag trokken ze zich terug op hun ruime en van alles voorziene kamer, inclusief airconditioning. Ze hadden al lang niet meer zo vaak en met zo veel passie met elkaar gevreeën, als tijdens dit verblijf.

Woensdag, 16 mei

1

Vandaag gingen ze per veerboot het eiland Gozo bezoeken. Afstanden stellen niets voor op het kleine eiland. De autorit naar de afvaartplek duurt nauwelijks langer dan de tocht per boot. Rond half elf rijden ze het eiland op met hun huurauto, waarna ze meteen door rijden naar de Megalithische tempels van Ġgantija, waar ze een klein kwartier later arriveren. Voor de rest van de dag staan nog een bezoek aan de citadel en de stad Victoria op het programma.

2

Hij zag hen al vroeg vertrekken in hun Citroën. De sleutel hadden ze bij de balie ingeleverd, had hij gezien. De man had aan de jonge vrouw die de sleutel aan had genomen, verteld dat ze de hele dag naar het eiland Gozo zouden gaan. En vermoedelijk geen gebruik zouden maken van het diner. Dat betekende dat hij voldoende tijd zou hebben voor zijn plan. Hun kamernummer had hij gezien toen de jonge vrouw hun sleutel in het vakje, 525, had gelegd. Daarop was hij naar zijn eigen kamer gegaan, waar hij zijn pruik, snor en zonnebril en andere artikelen om zich te vermommen in een plastic zak had gestoken. In de toiletten op de begane grond had hij deze gebruikt om geheel onherkenbaar te zijn. Op de vijfde verdieping was hij op zoek gegaan naar een kamermeisje. 'Miss, I forgot my key in my room. Can you please let me in? Room five two five?' had hij haar in gebrekkig Engels, voorzien van een Duits accent, gevraagd. De jonge vrouw zag een man met een pafferig gezicht en buikje. Gekleed in een Adidas trainingspak. Een pet met het logo van 'NY Yanks' erop, stond op zijn rossige haar. Onder een grote zonnebril, was een rossige snor zichtbaar. Nadat ze de deur voor hem had geopend, had hij haar een biljet van twintig euro in de hand gedrukt.

Zodra hij binnen was, was hij op zoek gegaan naar geschikte voorwerpen. Hij nam een van de spuiten uit zijn binnenzak en spoot als eerste vloeistof in de tubes met tandpasta, die in de badkamer stonden. Aan beide kanten van het tweepersoons bed stonden flesjes met water. Niet afkomstig van het hotel, zoals hij kon zien aan de verpakking. Waarschijnlijk zelf mee gebracht van huis. Nadat hij in beide flesjes de rest vloeistof uit de spuit had gespoten, nam hij de volgende volle uit zijn jas. En ging hij op zoek naar meer flesjes. In een van de kleerkasten lagen er nog enkele in een van hun tassen. Nadat hij, in

de badkamer, enkele slokken water uit de flesjes had laten lopen, vulde hij deze hoeveelheid aan met zijn transparante vloeistof. Waarvoor hij nog een derde spuit uit zijn binnenzak moest halen. Hij wist dat beiden niet rookten, dus hoefde hij niet naar sigaretten op zoek te gaan, die hij met de vloeistof kon vergiftigen. Omdat hij zeker wilde zijn en nog een vierde spuit bij zich droeg, ging hij nogmaals terug naar de badkamer. Waar hij alle flessen met shampoo, bodylotion en allerlei andere crèmes voor lichaamsverzorging, maar ook voor make-up, van de meegebrachte vloeistof voorzag. Pas nadat hij alles op had gebruikt, was hij tevreden geweest.

Hij nam plaats in een van de fauteuils en ademde weer rustig in en uit. In zijn gedachten stelde hij zich voor hoe het stel, binnen vier-en-twintig uur hier zou liggen; dood. Eindelijk, na vele jaren van voorbereiding was het dan zo ver gekomen. Samen met zijn broer had hij jaren lang gezocht naar de ideale methode, de ideale misdaad. Die, die niet ontdekt wordt. Vele pagina's in boeken en op het internet hadden ze gelezen, om het ideale gif te vinden. Dat men niet moest kopen, maar dat men zelf kon kweken. Uiteindelijk hadden ze de passiebloem ontdekt, de 'Passiflora ambigua', waarvan de bladeren giftig zijn. Door een grote hoeveelheid ervan te koken, ontstond een transparant, smaak- en reukloos extract dat ze zelf zo sterk konden maken als ze maar wilden. De dood is niet pijnlijk en kondigt zich niet aan. De bloeddruk daalt waardoor vermoeidheid toeslaat en de getroffene wenst te gaan slapen. Om nooit meer wakker te worden. Niemand die aan moord denkt. En als dat wel zo is, is de moordenaar al vele kilometers van de plaats delict verwijderd. In dit geval zal men op zoek gaan naar een Duitse, forse, papperige man met rood haar. Niets dat ook maar naar hem wijst. Bovendien neemt hij morgen, al zeer vroeg, de allereerste vlucht naar huis. Terwijl het stel dan nog, onbeweeglijk, op bed zal liggen.

Weer bezoekt hij, voordat hij naar zijn hotelkamer gaat, een van de openbare toiletten op de begane grond. Waar hij de watten uit zijn mond haalt, de verdikking onder het trainingspak verwijdert en de rest van de vermomming afdoet.

Uren later zag hij, op het balkon zittend met een glas wijn in een van zijn handen, hoe hun auto de parkeerplaats op reed van het hotel. Hand in hand en vrolijk lachend liepen ze samen door de open schuivende glazen deuren.

Donderdag, 17 mei

Om zeven uur in de vroege ochtend, stapt hij in de taxi die hem naar het vliegveld zal brengen. Eerst kijkt hij nog even naar het hotel, de vijfde verdieping, kamer 25, waar de gordijnen nog steeds gesloten zijn. Een glimlach kan hij niet onderdrukken.

Vrijdag, 18 mei

1

Het kamermeisje dat verantwoordelijk is voor het schoon houden van de kamers met de nummers 15 tot en met 35 op de vijfde verdieping, ziet op haar dagelijkse schema vermeld staan dat de gasten van kamer 25 vandaag zouden moeten uit checken. Ze ziet, om elf uur 's ochtends, echter het 'Don't disturb' label nog aan de deurknop hangen. Gasten vergeten dit wel vaker bij hun vertrek te verwijderen, zo weet ze uit ervaring. Voorzichtig klopt ze op de deur. Ze wacht even, maar krijgt geen reactie. Waarna ze wat harder klopt en met luide stem: 'Sir, Misses. Are you awake?' roept. Omdat enige reactie nog steeds uit blijft, gebruikt ze haar loper. De deur daarna voorzichtig op een kier duwend. 'Hello, is there anybody?' roept ze, tevens op de deur kloppend. Ze duwt de deur verder open, er haast zeker van dat de gasten reeds vertrokken zijn. Snel loopt ze door het gangetje en gooit ze een voorzichtige blik in de slaapkamer. 'Oh, I'm sorry' zegt ze, wanneer ze weer in het gangetje staat. Doordat ze geen reactie van de man of vrouw hoort, zet ze weer enkele stappen vooruit, de slaapkamer in. 'Sir, Misses' zegt ze, nu naast het bed staand. 'Wake up, sir. Madam' probeert ze nogmaals. Beiden liggen, naakt, op hun linkerzijde. Dicht tegen elkaar aan. Zijn rechterarm ligt over haar heup heen. Het laken ligt ineen gevouwen aan hun voeten. Wanneer ze goed kijkt, ziet ze dat ze allebei niet ademen. Ze slaat een hand voor haar mond, waarna ze met dezelfde hand een kruis slaat, hierbij allerlei heiligen aan roepend. Snel draait ze zich om, waarna ze over de gang van de vijfde verdieping holt. Op weg naar haar manager.

2

Een uur later is de plaatselijke politiechef aanwezig in het hotel, waar hij kort in de kamer en naar de lijken kijkt. De eigenaar van het hotel, waarmee hij al sinds de kindertijd bevriend is, vraagt hem dit alles zo discreet als mogelijk af te handelen. Met een korte knik belooft hij dit. Een van zijn agenten die hij gesommeerd heeft te komen, maakt een kort proces verbaal op. De arts van het hotel, die hij verzocht heeft de lijken te onderzoeken, kan niets anders vaststellen dan een onverwachte, maar ook onverdachte dood. Nergens zijn tekenen te vinden van letsel, blauwe vlekken of andersoortige aanwijzingen die kunnen duiden op een verdacht overlijden. De enige mogelijkheid, naast een natuurlijke dood, is volgens de arts zelfmoord. Het ontbreken van een afscheidsbrief plus het niet kunnen ontdekken van een doosje met geschikte pillen en dergelijke, laat de arts dit echter ook uitsluiten. Op beide overlijdenscertificaten vermeldt hij dan ook: 'Natuurlijk overlijden'.

Omstreeks kwart over een, in de namiddag, arriveren twee ambulances, om de stoffelijke resten naar het ziekenhuis te vervoeren. Pas nadat dit geregeld is, zal de politiechef de familie inlichten. Waarna voor hem alles is afgehandeld. Op het moment dat de ambulanciers op de vijfde verdieping arriveren, piepen hun mobilofoons. Een seconde later gevolgd door die van de politiechef. 'Groot alarm' meldt een stem. 'Crash op het vliegveld'. De twee mannen kijken de politieman vragend aan. 'Laat ze maar liggen' zegt deze. 'Ga naar het vliegveld'. Hij ziet hen beiden wegrekken en hoort door zijn mobilfoon de oproep voor groot materieel van het brandweerkorps. Bezorgd voor hetgeen hij zal aantreffen, loopt hij gejaagd de trappen af. Waarna hij aan de balie opdracht geeft kamer 525 gesloten te houden. Het tegensputteren van de medewerker kapt hij met een forse klap op het houtwerk

af. 'Zeur niet, man. Er is een vliegtuig neergestort op onze luchthaven. Dat is belangrijker dan twee doden in een hotelkamer. Begrepen?' De jonge man knikt, geschrokken om zich heen kijkend. In de hoop dat zijn chef niets van deze afstraffing heeft opgemerkt.

De rookpluim ziet hij reeds van ver. In zijn buik vormt zich een grote knoop. Het verkeer wordt er zichtbaar door afgeleid, de meeste auto's rijden langzamer dan normaal. Aangetrokken door een morbide zucht naar sensatie. Brandweerauto's en ambulances laat hij passeren. Die zijn noodzakelijker dan hij zelf. Zodra hij de landingsbaan in het oog krijgt, ziet hij een ravage van brokstukken en vlammen. Eromheen staan blusauto's en rennen mensen op en neer. Het radioverkeer dat door zijn auto galmt klinkt paniekerig. Hulproepen weerklinken van politiemensen, ziekenverzorgers en bluspersoneel. Niemand schijnt te weten wat de anderen doen of waar deze zich bevinden. Zijn auto parkeert hij voor de terminal. Waar allerlei mensen zijn samengedromd, waaronder enkele journalisten die hij kent en hem met vragen bestoken. Hij wringt zich door hen heen tot bij de deur van de terminal, waar een agent hem door laat. Waarna de deur weer op slot gaat.

De terminal is leeg. De komende uren was geen vertrek gepland. Enkel de aankomst van twee vluchten, die de komende uren, dagen misschien, echter niet konden landen. Althans dat was de informatie geweest, die de directeur van het vliegveld hem had mede gedeeld, nadat ze elkaars handen hadden geschud. 'Het vliegtuig was zonder problemen opgestegen, maar had na enkele minuten een noodsignaal verzonden. De piloten hadden besloten terug te keren, waarna het vliegtuig met een harde klap op de landingsbaan terecht was gekomen. Vervolgens is het doorgeschoven tegen de betonnen rand

aan het einde, waar het uiteen spatte en een vuurbal alles
in vuur en vlam zette’.

3

'Dit is het nieuws van drie uur, goede middag. In Malta heeft heden middag rond kwart over één plaatselijke tijd, op de luchthaven een ernstig ongeluk plaats gevonden met een lijnvlucht vol toeristen. De piloten hadden kort na de start, besloten terug te keren, waarna het toestel bij de landing is verongelukt. Het aantal doden of gewonden is nog niet bekend. Ook is nog niet bekend of zich ook Nederlanders onder de slachtoffers bevinden. De internationale luchtvaartautoriteiten zijn meteen een onderzoek naar de oorzaak gestart en hebben een aantal experts ter plekke gestuurd. Voor informatie over het wel en wee van familie of vrienden, die van deze vlucht gebruik maakten, kunt u contact opnemen met' waarna een telefoonnummer werd genoemd.

Paul had, meteen nadat tot hem door was gedrongen, wat de nieuwslezer verteld had, zijn auto aan de kant gereden. Voor zijn vertrek had hij nog op teletekst gelezen dat de vlucht van zijn ouders zonder vertraging was vertrokken. Het nummer, dat de nieuwslezer genoemd had, schreef hij op. Hij betwijfelde of het zin had, daar nu reeds naar te bellen. Wellicht zouden velen dat doen en kwam hij in een wachtrij terecht. Bovendien was het nog geheel niet zeker of het de vlucht van zijn ouders was. Er was geen vlucht nummer genoemd. Maar daarvoor was het misschien weer net noodzakelijk om te bellen. Omdat hij niet kon besluiten wat te doen en hij bovendien op de vluchtstrook stond, leek het hem het beste door te rijden naar de eerste de beste parkeerplaats, waar hij dan in alle rust met zijn grootvader contact op kon nemen. Die hem wellicht verder kon helpen.

Hij parkeerde de auto zo dicht mogelijk bij het grote wegrestaurant annex tankstation, liep naar binnen, kocht een kop koffie en nam plaats aan een tafeltje. Zijn

grootvader had het nieuws intussen ook bereikt en wist te vertellen dat het inderdaad de vlucht van Pauls ouders betrof. Rillingen liepen door zijn lijf bij deze mededeling. 'Denk er aan, we weten nog helemaal niets over hun toestand. Het is zeer wel mogelijk dat ze enkel gewond zijn. Houdt moed, jongen' had zijn opa gezegd. Ze spraken af dat Paul om zou keren en naar het huis van zijn grootvader zou rijden. 'Doe rustig aan. Beloof me dat je veilig rijdt. Het heeft geen zin om nu roekeloos naar huis te rijden. Voorlopig kunnen we toch niets doen'. Paul had hem dat beloofd, maar merkte dat zijn hoofd voelde alsof dat gevuld was met watten. Voordat hij weg reed, belde hij Bert op. Zijn vriend, die hij zo'n maand of twee geleden had leren kennen. Deze beantwoordde de oproep niet, waarop hij een boodschap in zijn voicemail sprak.

4

'Dat klopt, mijnheer De Hertog. Uw zoon en zijn echtgenote hadden beiden een plaats gereserveerd voor deze vlucht. Maar ze hebben, volgens onze gegevens, niet ingecheckt'. Deze mededeling bleef maar door zijn hoofd gaan. 'Ze hebben niet ingecheckt'. Wat betekende dat dan? Leefden ze nog en waren ze zelfs ongedeerd? Hadden ze werkelijk niet in het ongelukstoestel gezeten? Het personeel van het hotel had ook al een vreemd antwoord gegeven. 'Daar kunnen we u geen informatie over verstrekken' had een man geantwoord, nadat hij vroeg of zijn zoon had uitgecheckt. Ook de manager, die hij na lang aandringen, te spreken kreeg, had hem niet wijzer kunnen maken. 'We weten het niet, mijnheer. De toestand is hier nogal chaotisch, momenteel. Zodra we meer weten, laten we u iets weten'.

2015

